

ИЗМАМЕНАТА ЗИМА

Презъ гората върви хубава мома. Коситѣ ѝ се пилѣятъ на златни вълни по раменетѣ. Около челото ѝ се вие вѣ-

нецъ отъ жълти листа. Въ ржката си носи кошница пълна съ ябълки, круши, грозде, сливи и още много плодове.

Това е Есенъта.

Тя е сестра на Лѣтото, Пролѣтъта и Зимата. Тѣ си иматъ колиба тамъ, на върха. Тамъ се редуватъ да живѣятъ: първа Пролѣтъта, послѣ Лѣтото. Въ тая колиба и Есенъта прожи- вѣ цѣли три ме-

сеца. Набра много храни и плодове, почака и хората да събератъ своитѣ и сега си отива доволна. Върви изъ гората и свири съ малка свирка. Подирѣ нея се пълпятъ тежки мъгли, повѣва студенъ вѣтъръ, прехвърква снѣгъ. Личи, че Зимата се настанява вече горе на върха.

Когато Есенъта стигна края на гората, изведнажъ се спрѣ. Тамъ видѣ едно малко момиченце, че плаче, а ржчикитѣ му посинѣли отъ студъ. Есенъта позна това момиченце. Не еднажъ го бѣ виждала да бере гжби изъ гората. Всички го познаваха. Казваха го Ганка. То нѣмаше баща. Есенъта пристѣпи до момичето.

— Защо плачешъ?

— Цѣло лѣто работихме съ мама. Бѣхме си насадили една нива съ царевица. Не можахме да съберемъ мамулитѣ.